

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Piazzale Michelangelo

Citation: Drachmann, Holger: "Piazzale Michelangelo", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid54528/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

ANDEN AFDELING

Walther von der Vogelweide
 døde; det er længe siden.
 Stor og liden
 yder han nu fuld Respekt;
 men man gransker ej hans Vægt,
 ej hans Tale, Gang og Færd;
 hvad han dengang var for Verden,
 er han ej for Verden mer.
 Hvad han sang, det har man gæmt; —
 Walther v. d. Vogelweide
 sang om Verdens lyse Hæve;
 hvad han boded, har man glemmt; —
 Walther v. d. Vogelweide
 boded, med sig selv i Fejde,
 for sin dyre Sangegave —
 ellers var hans Sange glemt.

Piazzale Michelangelo.

Florens, dine Roser er ikke til for mig,
 De øger kun den Feber, som brænder mig i Blodet;
 Aftnens Skygger sænke sig, saa synker nu Modet;
 Det har mig saa langt, vil det bære mig mer?
 Du skønne By dernede for Øjet jeg ser,
 Din Kunst er for de karske og ikke for mig;
 Feberhede Øje, et Kunstværk jeg kun ser:
 Michelangelo, jeg knæler i Aften for Dig.

Din Kæmpe af en David, mærk mod den gyldne By.
 Drengen blev en Konge med et straalende Ry.
 En Kunstner paa Tronen; han kunde Strengen slaa,
 Han kæmped og han synded, han stod og faldt som faa.
 Højenes Roser brød han, paa Gulvets Sten han læa;
 Kong David, det er, som din Skygge jeg saa'.
 Højenes Roser dufte og Byen staar i Glød.
 Michelangelo, Du taler saa vældig i din Død.

Vogt paa dit Øje!

Hver Gang Du var gaaet, saa tænkte jeg paa
 — O mine rolige Drømme! —
 Paa alt, hvad jeg vilde, Du skulde forstaa;
 men aldrig til Læben kan Ordet naa',
 Dine Øjne varsler mig Fare.
 Der brænder en spørgende Ild i dit Blik.
 Jeg tør ikke svare.